

SÓVÁRGÁS.

— Héberből. —

Ha látod olykor, elborult az arczom,
S szemembe bánatterhes köny tolul,
Ha látod, fejem szomorún lehajtom,
És ülök, búsán, mélán, szótlanul.

Ne fürkészd, kérlek, oh ne kérdezd édes,
Mért lettem hirtelen bús, csüggeteg?
Vedd hárfád és zengd el gyorsan nekem
A dalt, a dalt, melyet úgy szeretek . . .

A dalt, mely tele kétséggel, keservvel,
Mely őrjöng, tombol vadul, féktelen,
Mint anya, ki egyetlen gyermekét
Siratja komor, gyászos éjjelen . . .

A dalt, mely lelkek mélységébe száll le,
S izekre tépi a vérző szívet,
S mégis oly édes, mint pacsirta-ének,
Mit szertehord a csendes szürkület.

A dalt, melyből szent, ősi bú zokog fel
S a száműzöttek bánata sajog,
Kik sírva ültek Babylon vizénél
S Cionba szállt sóvárgó sóhajok . . .

Zengd el a dalt, oh zengd bűvös erővel,
Áradjon égi hangja szerteszét!
Oh pengesd hárfád csodás húrjain
A dalt! . . . A fájdalom vad énekét! . . .

Hogy forr szívem! hogy ég, lobog a lelkem!
Bent mintha dúlna tüzes fergeteg . . .
. . . Babylon foglya vagyok én is itten
S Cion után sóvárgok, epedek . . .

PATAI JÓZSEF.